

Л ъ т о.

Лѣто, лѣто!...
Надъ полето
слѣнце спрѣно,
нажежено,
сипе лжчи —
огънь-жарки
надъ главитѣ
на жѣтварки!

По полето
нажежено
ниви златни
се люлѣятъ
като море
позлатено!...
Тукъ се чуй
коса звѣнти,

тамо пѣсенъ
проехти...

И кипи
трудъ упорно,
моми жѣнатъ
неуморно,
дордѣ слѣнце —
царъ небесенъ —
се наслуша
тжжна пѣсенъ
и умори си
очитѣ,
та избѣга
и прибере си
лжчитѣ
и отиде
да си лега...

Спѣвка въ блатото.

